Dosarul nr. 2-6961/2024

HOTĂRÂRE
În numele Legii

14 mai 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediu Centru)
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Guzun Corneliu
Grefier Russu Adelina

examinând în ședință publică, în procedura contencioasă, cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Olar Maria împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională,

constată:

La data de 22 mai 2024 reclamanta Olar Maria a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

În motivarea acțiunii Olar Maria a indicat următoarele. În fapt, prin procesul-verbal cu privire la contravenție *****din 10.09.2021 reclamanta a fost sancționată contravențional pentru comiterea contravenției prevăzute de art.69 alin.(2) Cod contravențional, prin care i-a fost aplicată sancţiunea sub formă de amendă în mărime de 20 u.c.

La 28.09.2021 reclamanta s-a adresat în judecată cu contestația prin care a solicitat anularea procesului-verbal cu privire la contravenție *****din 10.09.2021, motivând că nu a comis fapta imputată și, respectiv decizia de sancționare au fost adoptate fără vreun temei. A invocat lipsa faptului contravenției (art.441 Cod contravențional) și nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție (art.443 Cod contravențional).

Astfel, prin hotărârea Judecătoriei Comrat, sediul Central din 21.07.2022, dosar nr.5r-52/22, s-a respins contestația Mariei Olar împotriva deciziei de sancționare.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 21.11.2022 s-a admis recursul, casată hotărârea Judecătoriei Comrat, sediul Central din 21.07.2022, rejudecată cauza și adoptată o nouă hotărâre prin care, a fost admisă contestația, anulat procesul-verbal

cu privire la contravenție MA105 242354 din 10.09.2021 și încetată cauza contravențională în privința Mariei Olar din motivul lipsei faptei contravenționale.

Indică că potrivit art. 15 din Codul civil (în redacția după la 01.03.2019), Apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară. Modul de soluționare a litigiului dintre părţi pînă la adresare în instanţă de judecată poate fi prevăzut prin lege sau contract. Apărarea drepturilor civile pe cale administrativă se face doar în cazurile prevăzute de lege. Hotărârea emisă pe cale administrativă poate fi atacată în instanţă de judecată.

Conform art. 16 alin.(l) lit. a), b), c), g) din Codul civil (în redacția după la 01.03.2019), apărarea dreptului civil se face, în condiţiile legii, prin: recunoașterea dreptului; restabilirea situației anterioare încălcării dreptului și suprimarea acțiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui; constatarea sau, după caz, declararea nulității actului juridic; repararea prejudiciului patrimonial și, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial.

De asemenea comunică că, potrivit art. 384 alin.(2) lit. u) Cod contravențional, persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional are dreptul: se ceară și să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.

Conform alin.(3^1) dreptul prevăzut la alin.(2) lit. u) se oferă doar în cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.

În conformitate cu art.441 alin.(2) din Codul contravențional, încălcarea procesului contravențional determină repunerea în drepturi a persoanei în a cărei privință a fost pornit.

De asemenea susține că, potrivit art.1998 Cod civil, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

Conform art.2006 Cod civil, prejudiciul cauzat printr-un act administrativ ilegal sau nesoluționarea în termen legal a unei cereri de către o autoritate publică sau de către o persoană cu funcție de răspundere din cadrul ei se repară integral de autoritatea publică. Persoana cu funcție de răspundere va răspunde solidar în cazul intenției sau culpei grave.

Reieșind din normele de drept citate, constată că reclamanta dispune de dreptul de a pretinde repararea prejudiciului material și moral cauzal prin tragerea neîntemeiată la răspundere contravențională, întrucât printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă s-a stabilit nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție, din motivul neindicării de către agentul constatator, contrar prevederilor art.443 alin.(l) lit. d) din Codul contravențional, a faptei

contravenționale și a circumstanțelor cauzei care au importanță pentru stabilirea faptelor și a circumstanțelor referitor la comiterea contravenției prevăzute de art.354 din Codul contravențional.

Cu privire la repararea prejudiciului moral, consideră că suma solicitată de 20 000 lei este achitabilă în raport cu învinuirile aduse reclamantei, tragerea la răspunderea contravențională și măsurile de restricții impuse.

Conform art.2036 Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța dc judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial. Reparația prejudiciului moral se face și în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunității și în alte cazuri prevăzute de lege.

Conform art.2037 Cod civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Prin prisma normelor de drept citate, consideră necesar de a repara prejudiciul moral cauzat reclamantei, având în vedere că prin acțiunile agentului constatator reclamantei i-a fost adusă o ingerință în dreptul fundamental al acestuia de a nu fi învinuit neîntemeiat, fiind impus să apeleze la instanțele de judecată pentru restabilirea încălcării comise în privința sa, fapt ce i-a generat o stare de neliniște, emoții negative, stres.

Remarcă că, unul din criteriile orientative generale de aprecierea prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral

suferit. Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

La caz, consideră că suma de 20 000 de lei constituie o satisfacție echitabilă a despăgubirilor și ar atinge scopul și finalitatea prevăzută de lege.

Or, la determinarea cuantumului prejudiciului moral urmează să se respecte criteriul echității, care presupune că despăgubirile pentru prejudiciul moral trebuie să fie juste, raționale și echitabile, adică trebuie stabilite în așa fel încât să asigure efectiv o compensare suficientă a prejudiciului moral cauzat, ca astfel să fie menținut echilibrul între daunele efectiv pricinuite și suma acordată.

Solicită reclamanta în cererea de chemare în judecată: încasarea din contul bugetului pârâtului a compensației pentru prejudiciului moral de 20 000 lei suportat în urma tragerii ilegale la răspunderea contravențională în cadrul cauzei contravenționale *****din 10.09.2021 și încasarea cheltuielilor de judecată.

În ședința de judecată reclamanta Olar Maria cât și reprezentantul acesteia, avocatul Croitor Alexei, au susținut cererea de chemare în judecată și au solicitat admiterea acesteia după cum a fost formulată.

Reprezentantul pârâtului Inspectoratului General al Poliției, în ședința de judecată nu a fost prezent, deși a fost înștiințat legal despre data și locul desfășurării ședinței.

Totodată, instanța va reține că, la materialele cauzei este prezentă referința pârâtului, potrivit căreia ultimul acțiunea nu o recunoaște și solicită respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată, pe următoarele motive de fapt și de drept.

Indică că, agentul constatator la momentul depistării comiterii unei fapte care poate fi calificată drept contravenție, este obligat nemijlocit de a întreprinde toate măsurile prevăzute de Codul contravențional.

Din acest motiv, acestea nici într-un caz nu pot fi calificate drept acțiuni ilicite, deoarece îndeplinirea cu exactitate a atribuțiilor de serviciu este o îndatorire directă, motiv din care nu pot fi reținute argumentele reclamatului precum că, agentul constatator ar fi comis careva abateri de la prevederile legale.

Astfel, repunerea în drepturi a persoanei se efectuează în cazuri exhaustive și anume, dacă prin Hotărâre definitivă, persoana în privința căreia a fost pornit proces contravențional este declarată nevinovată și/sau răspunderea sa contravențională este înlăturată.

De asemenea, potrivit prevederilor art. 384 alin. (2) lit. u) a Codului contravențional, „Persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional are dreptul să ceară și să primească repararea prejudiciului cauzat de acțiunile nelegitime ale autorității competente să soluționeze cauza contravențională.”

Iar potrivit prevederilor art. 384 alin. (3^1) din Codul contravențional, este indicat expres: „Dreptul prevăzut la alin. (2) lit. u) se oferă doar în cazul în care

prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.”

În această ordine de idei, reclamantul, în speța expusă în cererea de chemare în judecată nu se află în nici una din cazurile expuse supra. Respectiv, în primul caz, nu există nici o Hotărâre definitivă prin care reclamantul să fi fost declarat nevinovat, ori procesul-verbal contravențional a fost anulat de către instanța de judecată fiind anulată și decizia agentului constatator, în temeiul art. 441 și art. 448 din Codul contravențional, motivând lipsa faptului contravenției.

În cel de al doilea caz, răspunderea contravențională, conform prevederilor art. 19 din Codul contravențional, este înlăturată în cazul: legitima apărare; starea de extremă necesitate; constrângerea fizică și/sau psihică; riscul întemeiat; cazul fortuit.

Instanța de judecată, care a examinat contestația asupra procesului-verbal cu privire la contravenție, nu a constatat existența nici unui caz enumerat supra. Totodată, în conformitate cu prevederile art. 441 alin. (1) lit. a) al Codului contravențional, procesul contravențional pornit încetează dacă nu există faptul contravenției.

Iar, alin. (2) al aceluiași articol, stipulează că, încetarea procesului contravențional determină repunerea în drepturi a persoanei în a cărei privință a fost pornit.

În cel de al treilea caz, din Hotărârea anexată de către reclamant la cererea de chemare în judecată nu se constată condiția obligatorie stipulată de prevederile art. 384 alin. (3^1) din Codul contravențional și anume nu a fost constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.

Mai mult ca atât, în conformitate cu prevederile art.450 alin.(2) din Codul contravențional, constatând în procesul de judecată fapte de încălcare a legalității și a drepturilor omului, instanța de judecată emite, odată cu hotărârea, și o încheiere interlocutorie, prin care aceste fapte se aduc la cunoștință persoanei cu funcție de răspundere responsabile. O astfel de încheiere nu a fost emisă în cadrul examinării dosarului contravențional, or instanța s-a expus din punct de vedere procedural asupra încetării procesului- verbal cu privire la contravenție seria nr.*****din 10 septembrie 2021.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) și alin. (3) din Codul contravențional, “Constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare și de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcționarului abilitat să examineze cauza contravențională, din cadrul autorității

din care face parte agentul constatator, în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare. Agentul constatator este sesizat prin plângere sau denunț, ori se autosesizează când dispune de informații suficiente pentru a considera cu un grad înalt de probabilitate că este comisă o contravenție, fie prin constatarea faptei contravenționale. Imediat sau în cel mult 3 zile de la data sesizării, agentul constatator este obligat să verifice sesizarea și să întreprindă măsurile prevăzute de prezentul capitol.

Astfel, constată faptul că acțiunile agentului constatator al Inspectoratului de poliție Comrat au fost perfect legale, săvârșite în temeiul și în conformitate cu legislația în vigoare, iar cererea de chemare în judecată depusă de reclamant este una neîntemeiată, neavând suport juridic și acțiunile reclamantului sunt de fapt cu rea credință.

Menționează că, reclamanta a înaintat neîntemeiat cererea de chemare în judecată, sau pornind de la prevederile generale ale Codului contravențional înglobate în art. 1 alin. (1) a actului legislativ, care stipulează expres „prezentul cod este lege a Republicii Moldova care cuprinde norme de drept ce stabilesc principiile și dispozițiile generale și special în materie contravențională, determină faptele ce constituie contravenții și prevede procesul contravențional și sancțiunile contravenționale”, dispozițiile normelor Codului contravențional în care sunt prevăzute drepturile de recuperare a prejudiciului moral presupus cauzat sunt aplicabile doar în cadrul proceselor contravenționale, iar faptul că nu a dorit să beneficieze de drepturile prevăzute în procesul contravențional, fiind emise Hotărâri definitive asupra cazului contravențional, nu poate fi imputat Inspectoratului General al Poliției.

În concluzie nu poate surveni nici răspunderea acestei autorități în momentul în care legitimitatea acțiunilor acesteia nu au fost examinate de către instanța de judecată, ori prin examinarea cauzei contravenționale potrivit art.458 alin.(1) Cod contravențional, instanța este obligată să constate anumite elemente obligatorii sau să constate nelegitimitatea acțiunilor autorității care a examinat cauza contravențională.

În cazul de referință, măsurile întreprinse de agentul constatator Lebedev Serghei nici într-un mod nu pot fi calificate drept acțiuni ilegale, deoarece îndeplinirea cu exactitate a atribuțiilor de serviciu este o îndatorire directă a polițistului. Or, acțiunile agentului constatator au fost legale, săvârșite în temeiul, în conformitate cu legislația în vigoare, motiv din care nu pot fi reținute alegațiile reclamantei precum că, acesta ar fi comis careva abateri de la prevederile legii.

Acțiunile agentului constatator ca reprezentant al autorității publice care a soluționat în limitele competenței sale cauza contravențională în modul prevăzut de Codul contravențional nu prevede ca rezultat repararea prejudiciului moral, deci dreptul la repararea prejudiciului moral dispare.

Reține că, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriu echității, care exprimă că cuantumul despăgubirilor trebuie stabilit astfel încât acesta să aibă efect compensatoriu, și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor, și nici venituri nejustificate pentru victimele daunelor.

Astfel, pentru a fi încasat prejudiciul moral din contul pârâtului, este necesar ca reclamanta să demonstreze prin ce se manifestă acest prejudiciu moral, precum și să justifice cuantumul acestei pretenții, prin prezentarea documentelor confirmative în acest sens.

Totodată, fiind necesar ca sa fie motivate circumstanțele cauzei care justifică acordarea unei reparații, această motivare însă, să nu fie teoretică și iluzorie.

Or, Maria Olar nu a prezentat probe prin care să demonstreze că ea a pierdut pe plan fizic, psihic, social, profesional și familial și care i-ar fi afectat viața normală, liniștită și fericită la acel moment, dar și pe viitor.

Sarcina probării mărimii prejudiciului moral îi revine reclamantei și se apreciază individual pentru fiecare caz, luându-se în considerație argumentele ambelor părți în proces, jurisprudența Curții Europene și excluzându-se pretenții excesive și vădit exagerate, circumstanțele pe care instanța urmează să pune accentul în cazul dat.

Prin urmare de la reclamanta Olar Maria nu a fost percepută amenda stabilită. Respectiv, reclamanta având acces liber la justiție și realizându-și dreptul ei la un recurs efectiv a obținut o satisfacție achitabilă prin anularea procesului- verbal cu privire la contravenție și încetarea procesului fiindu-i restabilite drepturile. Deci, în asemenea situație nu i-au fost îngrădite careva drepturi prevăzute de legislația în vigoare.

Dând o evaluare complexă a probelor și circumstanțelor din materialele dosarului în raport cu prevederile legale sus-enunțate, Inspectoratul General al Poliției consideră că reclamanta în speță nu a probat și nici nu a prezentat argumente convingătoare privind cauzarea unui prejudiciu moral.

Conform art.13 din Legea 1545 or potrivit normei menționate (1) repararea prejudiciului specificat la art.7 și art.2 din Legea nr.1545 din 25.02.1998 se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul când prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreținut din bugetul local - din contul acestui buget. Conform articolul 10 din Legea 320 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului „Poliția este finanțată de la bugetul de stat și din alte surse neinterzise de lege.”

Astfel, prin coroborarea normelor citate și examinării circumstanțelor cauzei, se menționează că reclamanta greșit a interpretat prevederile legale potrivit cărora Bugetul de Stat al RM, prin intermediul Inspectoratului General al Poliției, urmează să suporte cheltuieli irațională ce țin de repararea unui prejudiciu moral

presupus, cauzat de efectuarea corespunzătoare de către agentul constatator al Inspectoratului de poliție Comrat a atribuțiilor de serviciu conform împuternicirilor, or conform normelor de drept reclamantei nu i-au fost aduse prejudicii ce ar îndreptăți în a solicita repararea lor, totodată ultimei, i-a fost reparat prejudiciu moral prin încetarea procesului contravențional.

Suplimentar, menționează că, Inspectoratul General al Poliției și Inspectoratul de poliție Comrat constituie două instituții diferite, chiar dacă potrivit art. 12 alin.(l) Legii nr.320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului „Inspectoratul General al Poliției reprezintă unitatea centrală de administrare și control a Poliției, cu statut de persoană juridică și cu competență pe tot teritoriul Republicii Moldova", iar potrivit art. 15 alin.(1) al Legii nr.320 din 27.12.2012 cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului "Poliția se organizează în subdiviziuni teritoriale - unități ale Poliției cu personalitate juridică, de competență teritorială corespunzător împărțirii administrativ-teritoriale a țării, subordinate Inspectoratului General al Poliției, care sunt amplasate și își desfășoară activitatea în teritoriul unității administrativ-teritoriale în baza regulamentelor de organizare și funcționare aprobate de șeful Inspectoratului General al Poliției."

Faptul este confirmat prin pct.3 și 17 din Regulamentul cu privire la organizarea și funcționarea Inspectoratului General al Politiei, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 547/2019.

Iar, potrivit pct.2 și 3 al Regulamentului cu privire la organizarea funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.693/2017, Ministerul este organul central de specialitate al administrației publice care asigură realizarea politicii guvernamentale în domeniile de activitate ce îi sunt încredințate, totodată fiind persoană juridică de drept public, cu sediul în municipiul Chișinău, dispune de denumire, de ștampilă cu Stema de Stat a Republicii Moldova, de conturi trezoreriale, precum de alte atribute specifice autorităților publice, stabilite în legislație.

Cele menționate supra denotă că Inspectoratul General al Poliției, Inspectoratul de poliție Comrat reprezintă persoane juridice distincte, care dispun de autonomie financiară managerială, iar legea delimitează strict care sunt subdiviziunile, competentele sursele de finanțare ale acestora. Or, reclamanta pretinde încasarea despăgubirilor morale cauzate prin acțiunile agentului constatator din cadrul Inspectoratului de poliție Comrat al Direcția de poliție a UTA Găgăuzia.

În consecință, Inspectoratul General al Poliției menționează faptul că, Olar Maria nu dispune de dreptul de a solicita recuperarea prejudiciului cauzat în legătură cu acțiunile ilicite ale agentului constatator în sensul definit la art.2 a Legii nr. 1545/1998, or lipsește temeiul legal de reparare a prejudiciului.

Studiind materialele cauzei în raport cu argumentele părților litigante, instanța de judecată consideră că, acțiunea reclamantei Olar Maria este întemeiată și urmează să fie admisă parțial, reieșind din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) şi (3) din Codul de procedură civilă, *la deliberarea hotărârii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărârea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.*

Conform prevederilor art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *Fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.* Totodată, prevederile art. 122 alin. (1) din Codul de procedură civilă stabilesc că*, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.*

Conform prevederilor art. 121 din Codul de procedură civilă, *instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului*, iar conform prevederilor art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.*

Potrivit art. 13 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, *orice persoană ale cărei drepturi şi libertăţi recunoscute de Convenție au fost încălcate are dreptul să se adreseze efectiv unei instituții naționale, chiar şi atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale*.

În acest sens se va reține că, obiectivele acestui articol sunt de a „oferi un mijloc prin care persoanele pot obține compensații la nivel național pentru încălcarea drepturilor lor prevăzute de Convenție înainte de a pune în mișcare mecanismele internaționale de înaintare a plângerilor la Curtea de la Strasbourg" (cauza Kulda c. Poloniei, 2000, § 152).

În continuare potrivit art. 1 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, *prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul şi condiţiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acţiunile*

ilicite comise în procesele penale şi contravenţionale de organele de urmărire penală, de procuratură şi de instanţele judecătoreşti.

Conform prevederilor art. 2007 alin.(1) lit. a) Cod Civil, *prejudiciul cauzat persoanei prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăția persoanei responsabile, în următoarele cazuri: condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declarației scrise de a nu părăsi localitatea.*

În corespundere cu art. 2036 alin.(1)- (3) Cod Civil, *în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri.*

(2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.

(3) Reparaţia prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului , muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege.

Potrivit art. 2037 alin.(2) Cod civil, *caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luînd în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate.*

Totodată, instanța de judecată va reține că, potrivit art. 383 alin. (3) din Codul contravențional, *persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional se repune în dreptul de care a fost privată şi ei i se repară cheltuielile suportate în proces dacă, prin hotărâre definitivă, este declarată nevinovată sau răspunderea sa contravenţională este înlăturată, cu excepţia cazului de amnistie.*

Potrivit art. 384 alin. (2) lit. u) din Codul de contravențional*, persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional are dreptul să ceară şi să primească despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile ilicite ale autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.*

În continuare se va reține că potrivit art. 3 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, *în conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma:*

a) reţinerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, tragerii ilegale la răspundere penală;

b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunităţii;

c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziţiei, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcţie), precum şi în urma altor acţiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice;

d) supunerii ilegale la arest contravenţional, reţinerii contravenţionale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenţionale de către instanţa de judecată;

e) efectuării măsurilor speciale de investigaţii cu încălcarea prevederilor legislaţiei;

f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ştampilelor, precum şi în urma blocării conturilor bancare.

(2) Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcţie de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură şi din instanţele judecătoreşti.

În continuare se va reține că, art. 6 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, prevede că, *dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea şi modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul:*

a) devenirii definitive şi irevocabile a sentinţei de achitare;

b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare;

c) adoptării de către instanţa judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravenţional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice;

d) adoptării, de către judecătorul de instrucţie, în condiţiile art. 313 alin.(5) din Codul de procedură penală, în privinţa persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulităţii actelor sau acţiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigaţii.

Potrivit art. 7 lit. d) și e) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, *în cazurile menţionate la art. 3 alin. (1), persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie: amenzile percepute ca urmare a executării sentinţei judiciare şi*

cheltuielile de judecată suportate de persoana fizică în legătură cu acţiunile ilicite; sumele plătite de ea pentru asistenţa juridică;

În corespundere cu art. 13 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, *repararea prejudiciului specificat la art. 7 lit. a), c)- g) și în capitolul III se efectuează din contul bugetului de stat, iar în cazul când prejudiciul a fost cauzat de organul de urmărire penală întreținut din bugetul local - din contul acestui buget.* ***Prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe.***

La caz, instanța de judecată consideră necesar de a nota faptul că, normele juridice sistematizate în acte normative distincte, nu sunt izolate ci corelează între ele, aflându-se într-o interconexiune sistemică unitară, iar interpretarea și aplicarea acestora derulează în sensul în care produc efecte juridice și nu viceversa. Astfel, normele juridice conținute în Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, urmează a fi coroborate cu prevederile Codului civil și a Codului Contravențional, or, toate acestea formează în ansamblu un cadru de reglementare unic ce guvernează raporturile juridice inițiate de legea vizată.

Din interpretarea sistematică a acestora, instanța de judecată menționează că Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, prevede mecanismul de reparare a prejudiciilor cauzate prin acțiunile ilicite inclusiv ale altor organe de drept decât instanța de judecată, procuratură și organul de urmărire penală, or, amenzile contravenționale pot fi aplicate și de alte autorități competente, împuternicite cu atribuții de constatare a contravenției şi/sau de sancționare.

Prin urmare, art. 13 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, nu poate fi privită ca o normă lipsită de efecte juridice inaptă să confere beneficiarilor dreptul de a cere repararea prejudiciului cauzat de organele de drept, pe motiv că, ipoteza menționată în această prevedere legală nu este reflectată în art. 3 și art. 6 din legea disputată, or, o asemenea abordare vine în contradicție cu principiul legalității care prevede că, norma de drept în vigoare produce efecte juridice până la încetarea ei în condițiile prevăzute de lege (abrogare, expirarea termenului, cădere în desuetudine etc), iar destinatarii legii pot beneficia în deplină măsură de mecanismele oferite în acest context.

Potrivit materialelor dosarului cercetate în cadrul examinării cauzei în fond se atestă următoarele circumstanțe de fapt.

La data de 10 septembrie 2021, agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Comrat, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI05 242354, prin care Olar Maria a fost recunoscută vinovată în comiterea contravenției prevăzute de art. 69 alin. (2) Cod contravențional (f.d.9).

Prin Hotărârea Judecătoriei Comrat (sediul Central) nr. 5r-52/2022 din 21 iulie 2022, s-a respins contestația depusă de către avocatul Croitor Alexei în interesele Olar Maria, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție seria/nr. *****prin care Olar Maria a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute de art. 69 alin. (2) CoC şi a deciziei de sancționare din 10.09.2021, prin care i s-a aplicat o sancţiune contravenţională sub formă de amendă în mărime de mărime de 20 (douăzeci) unităţi convenţionale, ce constituie suma de 1000 (una mie) lei, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Comrat nr. 4r-234/2022 din 21 noiembrie 2022, s-a admis recursul formulat de avocatul Alexei Croitor, în interesele Mariei Olar. S-a anulat hotărârea Judecătoriei Comrat, (sediul Central), din 21 iulie 2022, pronunțată în urma examinării contestației depuse de avocatul Alexei Croitor în interesele Mariei Olar împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. *****din 10.09.2021. Și s-a pronunțat o nouă hotărâre, prin care s-a admis contestația depusă de avocatul Alexei Croitor în interesele Mariei Olar împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. *****din 10.09.2021, întocmit în privința acesteia în temeiul art. 69 alin. (2) din Codul contravențional, precum și împotriva deciziei emise în baza acestuia privind aplicarea amenzii de 20 de unități convenționale, în cuantum de 1.000 de lei. S-a anulat decizia agentului constatator din 10 septembrie 2021, iar procesul contravențional pornit împotriva Mariei Olar, învinuită de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 69 alin. (2) din Codul contravențional al Republicii Moldova, s-a încetat, întrucât în acțiunile acesteia lipsește fapta contravențională (f.d.10-15).

Din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauza *Ziliberberg contra Moldovei* (cererea nr. 61821/00) se reiterează că, în principiu, caracterul general al contravențiilor și scopul pedepselor, care este atât de a pedepsi, cât și de a preveni, sunt suficiente pentru a arăta că, în sensul articolului 6 al Convenției, reclamantul a fost acuzat de o abatere penală. Așadar, distinct de aceste constatări, instanța subliniază că, din art. 10 din Codul contravențional se desprinde noțiunea contravenției care se definește ca fiind *fapta – acţiunea sau inacţiunea – ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracţiunea, săvârşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională.*

Din circumstanțele descrise, instanța de judecată concluzionează că, reclamanta Olar Maria a întrunește cerințele instituite de Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 în vederea reparării a prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

Or, în situația în care prin decizia Curții de Apel Comrat nr. 4r-234/2022 din 21 noiembrie 2022, reclamanta a fost repusă în drepturi, pe motivul lipsei faptei contravenției, acțiunea înaintată de către aceasta este temeinică în sensul art. 6 lit. a) din Legea nr. Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998.

În acest sens, cadrul legal enunțat mai sus confirmă că, Olar Maria dispune de dreptul subiectiv la repararea prejudiciului moral cauzat prin tragere ilegală la răspundere contravențională, în condițiile în care în privința acesteia a fost anulat procesul-verbal cu privire la contravenție prin care i-a fost aplicat ilicit amendă contravențională de către agentul constatator, iar în circumstanțele date apare obligația de compensare a prejudiciului cauzat acesteia prin erorile agentului constatator, obligație care este pusă în seama organului din care face parte agentul constatator, conform art. 13 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Mai mult ca atât, se va reține că decizia Curții de Apel Comrat nr. 4r-234/2022 din 21 noiembrie 2022, prin care a fost anulat procesul-verbal cu privire la contravenție în emis privința lui Olar Maria în baza art. 69 alin.(2) din Codul contravențional, reprezintă acele premise faptice și legale în temeiul cărora reclamanta este îndreptățită să solicite repararea prejudiciilor materiale și morale cauzate de agentul constatator din cadrul Inspectoratului General al Poliției, din contul bugetului instituției date, în condițiile enunțate la art. 7 și art. 11 din Legea nr. 1545/1998.

În acest sens, argumentele reprezentantului pârâtului prin care susține că o simplă hotărâre judecătorească prin care s-a încetat procesul contravențional nu poate fi pusă la baza răspunderii delictuale, instanța le consideră că nu sunt pertinente, reieșind din raționamentele descrise *supra*, dar și din faptul că în conformitate cu art. 441 alin. (2) din Codul contravențional, ***încetarea procesului contravențional determină repunerea în drepturi a persoanei în a cărei privință a fost pornit***.

De altfel, pertinente sunt și prevederile art. 384 alin. (3^1) din *Codul contravențional,* potrivit căruia, *dreptul prevăzut la alin. (2) lit. u) se oferă doar în cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă s-a constatat caracterul ilicit al acțiunilor sau al inacțiunilor autorității competente să constate contravenția sau să soluționeze cauza contravențională.*

Astfel, în cazul dedus judecării, instanța reține că prin decizia Curții de Apel Comrat nr. 4r-234/2022 din 21 noiembrie 2022, procesul contravențional pornit

împotriva Mariei Olar, învinuită de săvârșirea contravenției prevăzute de art. 69 alin. (2) din Codul contravențional al Republicii Moldova, s-a încetat, întrucât în acțiunile acesteia lipsește fapta contravențională.

Potrivit art.441 alin.(1) lit. a) din Codul contravențional, *procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care nu există faptul contravenţiei.*

Aceste constatări denotă caracterul acțiunilor ilicite ale agentului constatator, or, acțiuni ilicite sunt definite ca fiind acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată.

În această ordine de idei, decizia Curții de Apel Comrat nr. 4r-234/2022 din 21 noiembrie 2022, denotă caracterul ilicit al acțiunii agentului constatator, circumstanță ce-i acordă dreptul reclamantei Olar Maria să-și valorifice dreptul său la repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

În continuare referitor la cerința reclamantei în partea ce ține de încasarea prejudiciului moral în sumă de 20 000 lei din contul Inspectoratului General al Poliției, instanța de judecată menționează că, raportând situația reținută la prevederile legislației în vigoare, inclusiv art. 2007 Codul civil, Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, instanța concluzionează că se impune necesitatea reparării prejudiciului cauzat reclamantei Maria Olar.

Conform art. 2036 alin. (1) din Codul civil, *în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri.*

Aprecierea prejudiciului moral se face în raport cu miza pentru reclamant comportamentul părților, buna/reaua credință, etc. Se ia în considerare în mod obligatoriu principiul general al echității. Prejudiciul moral se apreciază individual pentru fiecare caz, luând- se în considerație argumentele ambelor părți în proces și excluzând-se pretenții excesive și vădit exagerate.

Aici, instanța de judecată reține că, materialul probator anexat la actele cauzei denotă fără echivoc faptul că, reclamantei i-au fost cauzate suferințele psihice, prin faptul că a fost atrasă la răspundere contravențională pentru săvârșirea unei acțiuni, în care nu s-a constatat fapta contravențională.

Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate.

La caz, instanța de judecată, ținând cont de toate circumstanțele cauzei, consideră că, suma solicitată de reclamantă este una exagerată, or, sarcina probării mărimii prejudiciului moral îi revine reclamantului și se apreciază individual pentru fiecare caz, luându-se în considerație argumentele părților și jurisprudența Curții Europene.

O compensație justificată ar însemna „una echitabilă", să nu fie vădit disproporționată în raport cu gravitatea violărilor constatate și să se apropie în cuantum la valoarea pe care ar fi acordat-o Curtea Europeană în cazul în care cauza ar fi fost examinată în fața Instanței de la Strasbourg.

Concomitent, instanța de judecată relevă că Curtea Europeană a Drepturilor Omului a făcut o serie de aprecieri notabile în ceea ce privește proba prejudiciului moral, constatând în repetate rânduri că proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate, instanțele urmând să deducă producerea prejudiciului moral din simpla existență a faptei ilicite de natură să producă un asemenea prejudiciu și a împrejurărilor în care a fost săvârșită, soluția fiind determinată de caracterul subiectiv, intern al prejudiciului moral, proba sa directă fiind practic imposibilă (cauza A. împotriva Norvegiei, nr. 28070/06, 9 aprilie 2009).

În continuare se va reține că potrivit art. 11 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, *mărimea compensaţiei pentru repararea prejudiciului moral se stabileşte de instanţa de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensaţiei se determină luându -se în considerare:*

a) gravitatea infracţiunii de a cărei săvârşire a fost învinuită persoana respectivă;

b) caracterul şi gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală şi la examinarea cauzei penale în instanţa de judecată;

c) rezonanţa pe care a avut-o în societate informaţia despre învinuirea persoanei;

d) durata urmăririi penale, precum şi durata examinării cauzei penale în instanţa de judecată;

e) natura dreptului personal lezat şi locul lui în sistemul de valori al persoanei;

f) suferinţele fizice, caracterul şi gradul suferinţelor psihice;

g) măsura în care compensaţia bănească poate atenua suferinţele fizice şi psihice cauzate;

h) durata aflării nelegitime a persoanei în detenţie.

(2) Instanţa de judecată va determina mărimea compensaţiei şi în baza criteriilor specificate la art. 219 alin.(4) din Codul de procedură penală.

(3) În toate cazurile, instanţa de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile şi echitabile a prejudiciului moral.

În contextul expus, la aprecierea mărimii prejudiciului moral cauzat reclamantei Olar Maria, instanța va ține cont de următoarele aspecte: integritatea psihică, reputația acesteia, învinuirea înaintată, afectarea vieții personale, sentimentul de nesiguranță și neliniște.

În această ordine de idei, prin tragerea ilegală la răspundere contravențională a reclamantei, ultimei i s-a adus atingere drepturilor și libertăților fundamentale, inclusiv dreptului la viața sa privată, pe care le-a suportat în urma acțiunilor agentului constatator. Suferințele psihice provocate de situația creată i-au cauzat consecințe determinate de stări de depresie, de anxietate, prin pierderea încrederii în oameni și alți factori care derivă suferințele morale.

Oferind o apreciere celor enumerate mai sus, instanța de judecată conchide că reclamantei într-adevăr, i-a fost cauzat un prejudiciu moral, însă acesta urmează a fi estimat nu în mărimea a 20 000 lei, cum a solicitat reclamanta, ci în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice și fizice cauzate, ca recompensă a prejudiciului moral, cauzat prin încălcarea dreptului constituțional al lui Olar Maria privind prezumția nevinovăției și ale drepturilor procedurale privind intentarea cauzei contravenționale.

Astfel, instanța de judecată evaluează prejudiciul moral la suma de 2 000 lei, ce constituie o satisfacție echitabilă pentru suferințele cauzate lui Olar Maria prin tragerea ilegală la răspundere contravențională, având în vedere că nu a fost supusă unor acțiuni care să-i limiteze în mod brutal și abuziv drepturile garantate, nu i s-au aplicat măsuri procesuale de constrângere: privative de libertate, de limitare în alte drepturi etc.

Mai mult ca atât, luând în considerație decizia Curții de Apel Comrat nr. 4r-234/2022 din 21 noiembrie 2022, este cert faptul, că anularea procesului-verbal cu privire la contravenție și a deciziei de sancționare din data de 10.09.2021 adoptată de agentul constatator în cauza contravențională de învinuire a lui Olar Maria în comiterea faptei contravenționale prevăzute de art. 69 alin.(2) Cod contravențional, cu încetarea procesului contravențional, deja conține în sine, pentru reclamantă, o satisfacție morală.

La capitolul dat, în cazul în care se pretinde repararea prejudiciului moral, mărimea compensației acestuia, în sensul art. 11 a Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, se stabilește în modul prevăzut de

Legea nominalizată cu respectarea principiilor compensării rezonabile și echitabile a prejudiciului moral.

În acest context, instanța de judecată remarcă că întru judecarea justă și corectă a litigiului, cât și întru determinarea corectă a mărimii compensației pentru prejudiciul moral e necesar a fi luată în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice părții vătămate, cât și datele obiective care certifică acest fapt.

Astfel, deși sarcina probațiunii prejudiciului moral îi revine reclamantei, aceasta nu a confirmat prin probe pertinente suferințele invocate de ea în măsura în care să fie pasibilă repararea prejudiciului moral în mărimea solicitată.

Așadar, instanța de judecată va admite parțial pretenția reclamantei privind repararea prejudiciului moral și va încasa din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Olar Maria suma de 2 000 lei cu titlu de prejudiciul moral.

Reieșind din circumstanțele expuse *supra*, instanța de judecată concluzionează că acțiunea înaintată de Olar Maria împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională, urmează a fi admisă parțial.

În conformitate cu art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanța de judecată,

hotărăște:

Cererea de chemare în judecată înaintată de Olar Maria împotriva Inspectoratului General al Poliției cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională, se admite parțial.

Se încasează din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul lui Olar Maria suma de 2 000 (două mii) lei, cu titlu de prejudiciu moral, cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională.

În rest, pretențiile reclamantului se resping, ca neîntemeiate.

În conformitate cu art. 255 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească se execută benevol, în modul stabilit de lege, în termen de 15 zile după ce rămâne definitivă, iar după expirarea acestui termen, creditorul poate solicita executarea silită în condițiile Codului de executare.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru).

Președintele ședinței,
Judecător Guzun
Corneliu